

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Αποκρηάτικος)

Όταν έρχονται ή 'Αποκρηές, ζωντανεύω μέσθ στη φαντασίω μου, ό μακαρίτης ό Κώστας Σκληράκης.

Ήταν ένας άνθρωπος ήρωος και τακτικός, στο χωριό. Κάτω κοινοδοουλίες έκανε και περνούσε την ταπεινή ζωή του. Κανένα ποτέ δεν κακολόγησε, κανένα δεν εφθόνωσε, κανενός το δικήο δεν άνηθήκε και κανενός δεν έζηλεψε την εύτυχία. Ζούσε πάν ενι φτωχό λουλούδι, κρημένο άνάμεσα στους θάνατος. Ούτε πάθη είχε, ούτε αίσθήματα, ούτε ήση. Μά ήταν ζωνθάν ή 'Αποκρηές, εάν άρχιζε στην εκκλησία τό

Κύριε ενέκραξε
πρός σέ, εισάκουσε! μ.

του «Τριπλίτου» και τό

Τής μετανόιας άνοιζόν μου,
τάς πύλας Ζωοδότν.

όρθωθεί γάρ τό πνεύμα μου,
πρός τόν ναόν σου, τόν άγιον...

ό Κώστας ό Σκληράκης γινόταν άλλος άνθρωπος και τ' όνομά του γμίεζε τό χωριό, και τό άσεται του και τό τραγούδι του, τους συνάρταζαν όλους. Τότε γόριζε κάθε Κυριακή με παρές μιχαράδων σ' όλες τις γειτονίες, έκανε διάφορα της 'Αποκρηάς άσεται, παρίστανε αίσθητικά δράματα και κομωδίες κ' έκαμε τόν κόσμο να γελάει με την καρδιά του.

Ήξερε πολλά ό Σκληράκης γόβματα.

Έδωβαζε ότι τουφεκτε στα χέρια Φυλάδα για φολλίδα ποσθενά δεν άφηνε. Και έφελνε πολλές φορές στα πανηγύρια και στα έξοικλήσια. Είχαν όμως και από τόν Θεό τό δώρημα της όριας, τού ποιήματος και της δραματολογίας της έμμέτρου. Ίσως άν είχε τό μέσα και ήταν άλλος, τά ήταν σήμερα ένας μεγάλος ποιητής, μά στο άπομερο χωριό, τ' άποικλιωμένο, έζησε ό Σκληράκης και πέρασε και έφθισε σάν μιά καλή και ευχάριστη ανάμνηση μονάχα της 'Αποκρηάς. Θυμώμαι ένα δράμα του, στο όποτον λαβαίνουαν μέρος όλες ή Δυνάμεις της Εξόριας. Ή 'Ελλάς ζητούσε τό δικαία της από την Τουρκία. Ό Σουλτάνος ένας γόρος, με μακρυνά άκρα μαλλιά και χέρια τρεμουλιάρικα, καθισμένος άπάνω σε μαξιλάρια παχιά και μαλακά, φουμαρίων τόν ναργιλέ του, ενώ γύρω στο άμάτι του ήταν δεμένες όλες ή σκλάβες γόρες της Αδικοκρατορίας του, Θράκη, Μακεδονία, Κρήνη, Μικρά 'Ασία, Ήπειρος. Ό Σουλτάνος λογιζότανε τις παλιές του δόξες και έλεγε:

«Άλλάχ! Άλλάχ! ή μούστρα μου.
ψηλά τώχει γραμμένα,
τά τόσα βιλαιτία μου,
νά χάνω ένα-ένα
κι' δυο περνάει ό καιρός,
κι' δυο περνούν τά χρόνια
τόσο περνάει κι' ή δόξα μου,
κι' έρχετ' ή καταφρόνια!...»

Τέλος πάντων ή 'Ελλάς τού ειχνότανε. Κ' ή Δυνάμεις μάλλο-τραβόλντουσαν πονά να τού φανή πώ ευχάριστη, άδι-ώντας την 'Ελλάδα Μόνον ή 'Ιταλία έκανε τόν φίλο της 'Ελλάδος, άλλά ή φιλία της ήταν φιλία δολία και προδοτική. Υπό τό πρόσχημα τού φίλου και τού αδελφού ζήτηγε ν' άρπάζει στην 'Ελλάδα. Ή 'Ελλάς σ' ό τέλος τό καταλαβαίνει και την διώ-

χει από μακριά της με περιφρόνησι. Τότε άποκαλύπτεται ή 'Ιταλία και θέλει να της επιτεθή, αλλά ή 'Ελλάς τή βάζει στη θέα της:

Και σ' με τά πολλά φτερά,
ό 'Ιταλία, τράβα,
άνδρίζου όχι προς έμέ,
άλλά προς την Μασαία!

Έκλος πάντων μετά πολλά δραματικά ή 'Ελλάς συλλαμβάνεται από τόν Δυνάμεις και άποσπλίξεται, ενώ ό Τούρκος σηκώνεται και τους κάνει τηγνά:

Ευχαριστώ σας άδελφοί,
για τά αίσθητά σας,
άλλά μου φαίνετ' ή 'Ελλάς
πάλι θά βγή μπροστά σας!..

Αλβαναν μέρος όλες ή Δυνάμεις...

Ή πληρωμή τών παραστάσεων αυτών ήταν κανένας δίσκος πού κατέβαινε από τά γύρω σπίτια, γεμάτος μετέδες, κρησά και πήγτες της ήμέρας, γά τό:

— Κύρ Κώστα και την 'κουμπανία' του.
— Ήθωμάι ακόμα και κάποιο γάμο, πού παρίστανε, στόν όποιο ό πατέρας της νύφης δεχόταν τόν πατέρα τού γαμβρού, με την έξης προσφώνηση:
Καλώς τόν γέρο Στυλιανό,
τόν παλαιό μου φίλο,
νά τόν κεράσω ένα κρησι
άπ' τού βασιλειού τόν πόρο!

Και ό Σκληράκης πινόνας τό κρησι, πού τού κατέβαζαν ή νοικοκυρές με τό δίσκο, χαίρετοίσε τόν κόσμο και τό ντυνιά πούστισε στα γύρω παράθυρα και τά μπαλκόνια, τά χορτισό-γούρες και τις μεστομμένες τις

πούλα, τις γρηές, τις γυναίκες τις χαίρετοίσε με έκκλησιαστικά ήτά:
— Έλαμψεν ή χάρης σου, Κύριε, έλαμψεν ό φωτισμός τών ψυχών ήμών!...

Τή χρονιά πού συνέβησαν όλα θά διηγηθώμε, ό Κώστας ό Σκληράκης ήτανε έρωτευμένος. Ό έρωτάς του είχε άνθισει μέσα του, από μηνών. 'Αλλά τίποτα σ' αυτόν δεν έκδηλώνότανε, άν δεν έχόντουσαν 'Αποκρηές. Έκείνες τις ή μέρες ή ψυχή του έλαμπε άληθινή και έάστερη και τό πνεύμα του έ-γμίεζε τόν τόπο και συντεράζε τό χωριό δλόκληρο.

Ό έρωτάς τού ήτανε ή ψυχοπαίδα ενός νοικοκύρη τού χωριού. Τήν πρωτοείδε στην κουζίνα να μαγειρεύη, κ' έτσι πυροτά κ' όρεκτική καθώς ήταν άπ' τή φωτιά, κοκκινωμάγουλη και άνακουμπωμένη, τού φάνηκε άγγελος επίγειος!.. Όταν έπλυνε τά πάτα και τούς τεντεροδες στη βρύση, φρέσκη και καθαρή σάν σταφυλί αυμό, δροσάτη σάν γάβρορο νερό, στάζοντας από τό πλύσιμο, όπως τά πρωινά λουλούδια, καθόταν και την καμάρωνε όρες δλόκληρες...

Ανταποκρινόταν όμως ή Μαρία,

Χαίρε άνασσα της κουζίνας και αυτοκρατορίσσα της σπορδαλιάς!

Ό Σουλτάνος ένας γόρος με μακρυνά, άσπρα μαλλιά...

στού Σκληράκη τὸ αὐτῆμα :

Ποὺς ἔχει !
Ἡ ἀλήθεια εἶπε, πὺς τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου, μόλις ἡ χαμπάνα χτύπησε τὸν ὄρθρο, ὁ Σκληράκης ἐμπνησὸς καὶ πρόσχαρος ἐκοίμησε τὰ τῆς παραστάσεως ἐκεῖνης τῆς ἡμέρας. Καὶ δὲν εἶχε τελειώσει καλά κατὰ ἡ ἐκκλησίᾳ, ὅταν ἡ «κομπανία» βγήκε σὶ δρόμο. Θάψαιζαν τὴν Κυριακὴ αὐτὴ τὸν «Καλὸ ἔραστή» καὶ ἡ παράστασις ἄρχισε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Καὶ μετὰ σπάν ὀργῶν τὴν κατεβασά καὶ τὶς κομπανιακὲς ἀπαγγελίες, σκώθηκε ὁ Σκληράκης, καὶ κυττάζοντας ἀπάνω στὰ παράθυρα, ὅπου σὺν λουλοῦδι προβάλε τὸ ντροπαλὸ τῆς ψυχοκορῆς πρόσωπο, φώναξε δυνατὰ :

Δανεῖστε μου γὰ μιά στιγμή
ἀγδόνια τῆ φωνῆ σας,
νὰ τραγουδήσω μὲ γλυκὸ ὡσὸν εἰς τραγουδι.
Μιά ἀδερφά σας στὴ λαλιά,
σὲ δια ἀδερφά σας,
ἔνα δροσάτο τραγουδι
τοῦ μαγειριού λουλοῦδι.
Χαῖρε σερνὴ βασίλισσα,
ἐννεά τεντζερέων.
Χαῖρε αυτοκρατορίσσα
τῆς σκορδαλιῆς μὲ ψάρι,
χαῖρε κοντέσσα τοῦ ψητοῦ
μαρκεῖα τῶν νεφετῆς,
τοῦ νεροχύτη ἦϊτε
καὶ τῷ ἔζικιού φεγγάρι.
Χαῖρε ! καὶ ἄμποτ' ἔλες σου
νὰ εἶνε ἡ ἡμέρες σου,
ἡμέρες τραπεζιῶν λαμπρῶν !
Χαῖρε, Μαρία, Χαῖρε !

Κι' ὅταν ἡ Μαρία κατέβηκε κόκκινη καὶ ἀναμμένη ἀπὸ τὴν ντροπὴ, γελασθὴ καὶ χαμηλοβλεπούσα, γιὰ νὰ τοῦ πᾶν τὸ δίσκο μὲ τὰ φυλλιά τῆς πηττας, τὰ κρασιά, τὰ λουκανικά καὶ τοὺς ἄλλους μεζέδες, ὁ Σκληράκης δὲν τὴν προσεφώνησε, ὅπως συνήθειε, μὲ τὸ συνθημιόμο τὸ ἐκκλησιαστικὸ ρητό...

— Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπον σου ἀπ' ἐμέ, οὐ θλίβομαι. Ταχύ ἐπάκουσον με' πρόσδεξ τῆς ψυχῆς μου, ἀκούσε τὴν φωνὴν μου καὶ λυτρώσου με !
Ἄλλα μὲ ἓνα στίχο τῆς καρδιᾶς :

Ἐγὼ φιλλ σου ζήτησα
καὶ σὺ φυλλί μου δίνεις,
γὰ πίνω τὸ κρασάκι σου,
σὺ τὴν ψυχῆ μου πίνεις.

Καὶ ἔπειτα πέρνοντας ἓνα κομμάτι πηττας, ἀλλάξε τὸ τραγουδι, κι' ἄφηρε νὰ ξεπεταχθῆ ὁ πόνος τοῦ εὐλικρινῆς, ἀληθινῶς :

Χρυσοβολαῖς ἡ πηττα σου,
ἀπ' τὰ χρυσά σου χέρια,
ἀσπερη, παχαῖ κι' ἀνεβατή,
κι' ἀφράτῃ σὺν κι' ἔσένα,
γεθίζει καὶ μοσχοβολαῖς,
σὺν τὴν ἀνιπνὴ σου
τὰ χέρια σου τῆ ζύμωσαν
μὰ μὲ τὴν ὠμορφιά σου,
τὴ χάρι καὶ τὰ κἀλή σου
τὴν ἔχεις νοστιμίσει.
Πάρε μὲ στὴν ἀγκάλῃ σου
καὶ μοσχοζύμωσέ με,
νὰ νοιώθω μέσα μου βαθεῖα,
τὴ γλύκα σου, κυρὰ μου
νὰ ζεσταθῶ καὶ νὰ ψηθῶ
στὰ πύρινα φιλιὰ σου,
μὰ μὲ πεντοβολήσουνε,
ε' ἀπαρθεῖαν σου σιθῆθ
Κ' ἔπειτα, ἄς μὲ κόψουνη,
φελιά - φελιά, σὺν πηττα
κι' ἄς μὲ διαμοιράσουνη,
στὰς δόλιους μασκαράδες,
νὰ τρώνη τὰ κομμάτια μου,
νὰ πίνουν στὴν ὕβριά σου !

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐκκρηξὴ τῆς ἐμπνεύσεως ἡ ψιψαχὴ Μαρία τᾶλασε. Τὰ ποδια τῆς ἄρχισαν νὰ τρέμου, τὰ χέρια τῆς παλάσαν καὶ ἔπεισ ὁ δίσκος κάτω καὶ χυθῆκαν τὰ κρασιά καὶ σκορπιστήκαν οἱ μεζέδες.

Τὸ αἶμα του εἶσι νὰ χυθῆ,
ὅπου κονὰ σου θέλει !

Φώναξε ὁ Σκληράκης.
— Πάμε κυρ Κόστα, γιατί ἔχουμε κι' ἄλλες γεγιονές, τοῦδε ἄξαρνα ἓνας ἄπ' τὴν «κομπανία».
Ἄς πάμε εἰς τὸν δῆμο. Ἐπρεξες νὰ φύγουν.
Ἐσῆκωσε τότε τὰ μάτια του ψηλά, στὸ γαλανὸ καὶ ἤσυχο στεφῶμα, βαθῶς καλοῦς ἐβήγικε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἡ φωνὴ τὸ ὑψώθηκε ἀπάνω, σὺν παραπάνω, στὸν οὐρανὸ :

Πές μου, Θεέ, ποῦσαι ψηλά,
σήμερα, τί νὰ κάνω,
ὅλοι τῶνες μασκαρεύονται
κι' ἐγὼ τὴ μάσκα βγάνω.
Πές μου, δικαιοκρίτη μου,
τάμμα μεγάλο βαζο,
γιατί οἱ ἄλλοι νὰ γελοῦ
κι' ἐγὼ ν' ἀναστενάξω ;

Ἐδῶσε κατόπιν τὸ πρόστιγμα νὰ προχωρήσῃ ἡ κομπία.
Κι' ἀκολούθησαν τὰ παιδιὰ, λογῆς - λογῆς μαρδα, ἀλλάζοντας ἀπὸ κοντά, ἐνῶ ἡ Μαρία, ἔτσι καθὼς ἐστεκότανε σαστισμένη, ἄρχισε νὰ κἀνὴ τὸν σταυρὸ τῆς !...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Ντὲ Βαῖν καὶ ὁ κομφεζυμένος ἠλιθῖος. Μιά ἔξυπνη ἀπάντησις. Ἡ χροακία τοῦ Ἄλλουα. Μετὰ τὴ δίκη. Ἐπιπλά πὺ γίνονται σταχτῆ. Ἡ ἀπελασία τοῦ σπιτονοικοκύρη. Ἡ τελειότητα τῶν ἐκδιχῆσεων. Πῶς φτάνει κανεὶς πρῶτος σ' ἓνα χορὸ. Τὸ κόλλη τοῦ Ροκεπλάν.

Ἡ φημιζόμενος γὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνευμάτου τοῦ κ. ντὲ Βαῖν, συνήγησε μιά μέρα στὸ δρόμο κάποιον νεορὸ κομφεζυμένο ὑπόκομο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐστημάτησε καὶ τὸν ἔλας μὲ θεμὸ :
— Εἶνε ἀλήθεια, κ. ντὲ Βαῖν, οὐα ὁ κάποιος συζήτηση πὺ εἶχατε μ' ἓναν κύριο, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μὲ θεωρεῖ ἔξυπνο, ἰσχυροπνηκας οὐ δὲν ἔχω διόλου πνεύμα !...
— Ἐχεις λάθος, φίλε μου, τὸν ἀπάντησε ὁ ντὲ Βαῖν. Δὲν ἔφερω κανένα ἀπολύτως ἔξυπνο. Ἀπολύτως κανένα, σὺς ἀκρίζουσαι !...

Ἐνας νεορὸς χρηματιστῆς, ὀνομαζόμενος Μωρίς Ἄλλουα, ἔχασε στὸ χρηματιστήριον ὅλην τὴν περιουσία, καὶ ἄρχισε νὰ κἀνὴ χρεὴ γὰ νὰ συντηρήσῃ. Ἐκτός τῶν ἄλλων χροστούσε καὶ ἀρετὰ ἐνοικία στὸ σπιτονοικοκῆρτο, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος ἀκαταστάσις, τὸν ἔκαμε ἀγωγὴ. Τὸ δικαστήριον ἐδέχθη τὴν ἀγωγή καὶ διάταξε τὴν ἔξωση τοῦ Ἄλλουα. Ἐπὶ πλὸν ἔδωσε στὸ σπιτονοικοκῆρτο τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως τὸν ἐπέλαυν τὸν νοικάρη τοῦ πρῶτος ἀκοκρημιόμου τὸν γὰ τὰ καθυστερούμενα ἐνοικία.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Ἄλλουα, μόλις ἐπιληροφορήθη τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου ἦταν νὰ βρῆ ἓναν τρόπο νὰ ἐκδιχθῆ τὸ σπιτονοικοκῆρτο. Καὶ πρῶτα τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ὄφειλε, σύμφωνα μὲ τὴν δικαστικὴ ἀπόφαση, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐγκαταλείπων τὰ ἐπιπλά τὸν σπιτονοικοκῆρτο, ἀναγε στὸν ἔζικι μιά μεγάλη φοτιὰ, καὶ ἄρχισε νὰ ῥίχνῃ σ' αὐτὴ ἐπιπλά τὰ ἐπιπλά του. Ὅταν ἔκατοσαν ἔπιπλά ἀπετεροθῆ, ὁ Ἄλλουα ἔμεινε τὴν στάχτη καὶ τὴν ἔριψε σὲ ἔξωριστὸς σακκούλες, ἡς ὁποῖες εἶχε προμηθευθῆ γ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Κατόπιν, ἀφῶ ἀπετεροθῆσε ὅλη τὸν τὰ ἐπιπλά, ἐκαρφίτουσε ἔπιπλο ὁ καθὲ σακκούλα καὶ ἀπὸ μιά πανακίδα, στὴν ὁποία ἀνεγράφετο τὸ ἐπιπλο τὸ ὁποῖο ἀνιπροσώπευε ἡ ἐντὸς αὐτῆς στάχτη !... Τὶς σακκούλες αὐτῆς τῆς ἐποσθετήσε ὕστερα σὺς θέσεσι πὺ κατῆξαν προηγουμένους τὰ ἐπιπλά. Στὸ βάθος τοῦ δωματίου, δηλαδῆ, ἐποσθετήσε τὴν σακκούλα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «κρεββάτ», ὅπιλα σ' αὐτὴ τὴν σακκούλα μὲ τὴν στάχτη τοῦ «Κομοδίου», δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τῆς σακκούλες μὲ τὴν στάχτη τῶν «καρεκλιῶν» καὶ οὐκ καθ' ἕξῃ...

Μετὰ τὸ καθάρωμά του αὐτοῦ, ὁ ἔξωριστὸς ἐνοικιαστής ἔπηρε τὸ καπέλο του καὶ, σιγοσφυρίζοντας ἓνα εὐθύριον τραγουδιὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Φαντάζεσθε κατὰ τὴν ἴδουσα τὸν σπιτονοικοκῆρτο ὅταν τὴν ἐποκῆν, εἰσῆλθε στὸ δωματίο τὸν ἔως ἐνοικιαστικὸ τοῦ, συνοδουόμενος ἀπὸ ἓναν δικαστικὸ κλητήρα καὶ ἀπὸ δύο ἀχθωροφους γὰ νὰ μεταβρῆ τὰ καυασχεμένα ἐπιπλά στὸ δημοκρατήριον !... Μόλις ἀνίκρως γύρω του τῆς σακκούλες μὲ τὴν στάχτη τῶν ἐπιπλῶν ἔγινε ἔξω φρενῶν. Γύρω τότε ἀφρίζοντας ἄπ' τὸ θυμὸ τοῦ πρῶτος τὸν δικαστικὸ κλητήρα καὶ τὸν ῥωτήρας ἀν μωροῦσε νὰ στηραχθῆ μῆνυσις ἐναντίον τοῦ ἔξωριστῶτος ἐνοικιαστικὸ τοῦ γὰ τὴν πρᾶξη του.

— Ἀδύνατον ! τοῦ ἀκτινησαν ψυχρὰ ὁ ἐκελεστής τοῦ νεομο. Ἡ ἀπορῆσις τοῦ δικαστηρίου δὲν ὀριζει εἰς ποῖαν κατῆστασιν ἔφρασε νὰ σὺς ἀφισα τὰ ἐπιπλά τοῦ νοικάρη σὺς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν αὐτοῦ δὲν τὰ ἀπέμνηρε, ἡ δὲν τὰ μετακόμισε κρι φῶ, ἀλλὰ σὺς τὰ παραδίδει, ὄφειλατε νὰ τὰ παραλάβετε !...
Κι' ἔτσι, ὁ Ἄλλουα ἐξεδιχῆθη !...

Ἡ κομῆς ντὲ Ραμποτόν ἔδωκε κάποτε ἓναν μεγαλοπαραστωτικὸν χορὸ, ὁ ὁποῖος ἔμινε ἱστορικὸς γὰ τὴν πολιτεία του.

Ἡ ὄλο τὸ κομικὸ Παριὸς ἦταν καλεσμένο σ' αὐτόν. Ἐξῶ δὲ ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Ἀμαρῆς, ὅπου ἴδιδετο ὁ χορὸς, ἐσχημάτιζαν «κούρα» τρεῖς χιλιάδες ἀμάξια !... Ἐπίσης χιλιάδες κόσμου πλημμύριζαν τὰ πέριξ τοῦ μεγαροῦ !...

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων συγκαταλέγετο καὶ κάποιος ὀνομαζόμενος Νέστορ Ροκεπλάν. Ὁ Ροκεπλάν, ὅταν βῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του γὰ νὰ πάη στὸ χορὸ καὶ εἶχε τὸν νουσιωτικὸν σκεπτήρη :

— Ἀν πάγω κ' ἔγω κανένα ἀμάξι, οὐτις ἐστὶ τὸ πρῶτὸ δὲ θάχω φτάσει στὸ χορὸ. Ὅπιε, καλύτερα εἶνε νὰ γυρίσω νὰ κομηθῶ...
Κατόπιν ὅμως ἀλλάξε γνώμη καὶ κατέφραγε στὸ ἔξῃ στρατηγίᾳ γὰ νὰ μωροθῆ νὰ φτάσῃ ἐγκρίτως στὸ χορὸ. Παράγνυλε δηλαδῆ σὶν ὑπέρητῃ του νὰ τὸν πάη ἔνα... νοσοκομικακὸ φορετὶ ! Ἐκατῆθηκε λοιπὸν πάνω σ' αὐτὸ μὲ τὴν ἐπίσημη στολὴ του καὶ μὲ τὰ ἄσπρα τὸν γάντια καὶ διάταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουνη στὸ μέγαρο ὅπου ἴδιδετο ὁ χορὸς.

Κι' οἱ περιεργὸν νομιζόντας τὸν γὰ βαρεὰ πληγωμένο, παραμέριζαν καὶ ἀνογαν τότε γὰ νὰ περάσῃ τὸ φορετὶ.

Ἐτσι, τὰ μεσούνητα ἀκριβῶς, ὁ Νέστορ Ροκεπλάν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του στὴν ἀίθουσα τοῦ χοροῦ, ἐνῶ ἄλλοι πὺ ἔξικῆσαν νοκρίτερα ἀπὸ τὸ σπίτι τους, δὲν κατῆρθασαν ὅπως νὰ πλησιάσουν στὴν εἰσοδὸ τοῦ Ἀμαρῆσιου !...

